

Unudulmaz Hüseyin İbrahimovun xatirəsinə



Böyük Naxçıvan ədəbi mühitində müstəsna xidmətləri olan Xalq yazarı Hüseyin İbrahimovun işqli simasını hər zaman yaddaşında canlandırıb ona rehmet dileyirəm. Çünkü o insanın mənim şair-dramaturq kimi yetişməyimdə əvəzsiz qayığını unutmaq sadəcə nankorluq olar. 1949-1954-cü illerdə Hüseyin müəllim Naxçıvan Dövlət Radio Vərilişləri Komitəsinin sədri işləyən vaxtı hər həftənin 1-ci günü saat 18:15-də pioner və məktəblilər üçün verilişdə mən yeni yazdığınış şeirlərimle çıxış edirdim. Məktəb müəllimlərim mənim gələcəkdə şair olacağıma artıq inanmışdır. Bir hadisəni heç zaman unuda bilmirəm. 1952-ci ildə böyük unudulmaz şairimiz Səməd Vurğun Naxçıvana sərhədçilərlə görüşə gəlmışdı. Əslində isə onun geliş Naxçıvan Dövlət Dram Teatrında tamaşaşa qoyulan "Vaqif" pyesinin premyerasında iştirak etmək istəyi olmuşdur. Tamaşanın səhərəsi günü atam mənə dedi ki, məktəbli formasını geyin, ipək qalstukunu bağla. Vaqif rolunun ifaçısı İsa Musayevgi-

lə gedəcəyik, onların həyət-lərində banket olacaq. Səməd Vurğunla səni görüşdürəcəm. Həmin məclisdə Mədəniyyət naziri Əli Hüseynov, teatrın baş rejissoru Miribrahim Həmzəyev, Xuraman rolunun əvəzsiz ifaçısı Zəroş xanım Həmzəyeva, Hüseyin İbrahimov, tanınmış ziyalı Qasim Tağıyev, Təvəkkül Süleymanov iştirak edirdilər. Atamlı mənim ora gəlmiş Hüseyin İbrahimovun təşəbbüsü ilə olmuşdur. Hüseyin müəllim məclisdə məni Səməd Vurguna təqdim etdi və dedi ki, "böyük ustad bu balaca Ramiq hə həftə pioner və məktəblilərlə verilişində yeni yazdığınış şeiri oxuyur və inanırıq ki, o geləcəkdə şair olacaqdır". Mən o vaxt yazdığınış "Sühl" və "Bacım Zivər" şeirlərini oxudum. Səməd Vurğun məni bağırına basdı və atama dedi ki, oğlun hazır şairdir ki. Onun zəmanətini mən əmisi verəcəyəm. Çox maraqlı faktdır ki, 11 yaşimdə yazdığınış "Sühl" şeirini mən bəstəkar Ramiz Mustafayev və verdim. O, mahnını bəstələdi və hərbli vətənpərvərlik mövzusunda keçirilən müsabiqədə I mükafata layiq görüldü.

Böyük şairimiz Səməd Vurğun o hadisədən sonra mənə Bakıdan fotoaparat və "Artek" pioner düşərgəsinə "putyovka" göndərdi. Xalq yazarı Hüseyin İbrahimov bütün gənclərə böyük qayıq göstərirdi. Onların kitablarının nəşriyyatlarda çapına köməklik edirdi. Naxçıvan ədəbi mühiti nəhayət ittifaq statusu aldı və ətrafını-

daha da genişləndirdi.

Yazıcı Hüseyin İbrahimov yaradıcılığa şeirlə başlamışdır. Onun ilk şeiri "O düşməndə qoymadı anasının qanını" həmin şeir 1944-cü ildə "İnqilab və mədəniyyət" jurnalında çap olunmuşdu. Sonra fəaliyyətini nəsrələ davam etdirən Xalq yazarımız bir-birinin arasında "Bahar hekayəsi", "Kamalın ad günü", "Zərifənin çiçəkləri", "Sabahın sorağında", "Günəş doğan yerde", "Əsrin onda biri" və s. əsəri oxucu kütłəsinin böyük sevgisini qazanmışdır. Mənim yaxşı xatirimdədir ki, "Bahar hekayəsi" əsəri əl-ələ gəzirdi. Əsəri demək olar ki, bütün gənclər oxumuşdu. Hüseyin İbrahimovun "Torpağın övladları", "İtirilən saqlıq" pyesləri də tamaşaçılar tərəfindən rəğbetlə qarşılıqlılaşmışdır. Şərqi böyük dramaturqu Hüseyin Cavidin facieli həyatını əks etdirən "Böhtan" romanı isə Hüseyin müəllimin mən deyərdim ki, zirvə əsəridir. Maraqlı tapıntılarla və ürek ağrısı ilə yazılan bu əser ədəbi mühitdə bir hadisəyə çevrilmişdir. Ulu öndərimiz Heydər Əliyevin onun yaradıcılığına böyük sevgisi var idi. O "Xalq yazarı" adına layiq görülmüş, "Şöhrət" ordeni ilə təltif olunmuşdu, Prezident təqaüdçüsü idi. Sevinirik ki, yazar Hüseyin İbrahimovun ruhu bu gün şaddır. Çünkü onu ürəkdən sevən xalqı, müstəqil dövləti vardır.

Ramiq MUXTAR,
yazıçı, Prezident təqaüdçüsü.